

Rauta piirtää aineettomalle muotoa

NÄYTTELYT

JOUNI AIRAKSINEN

Galleria Becker

19.11.2008 saakka.

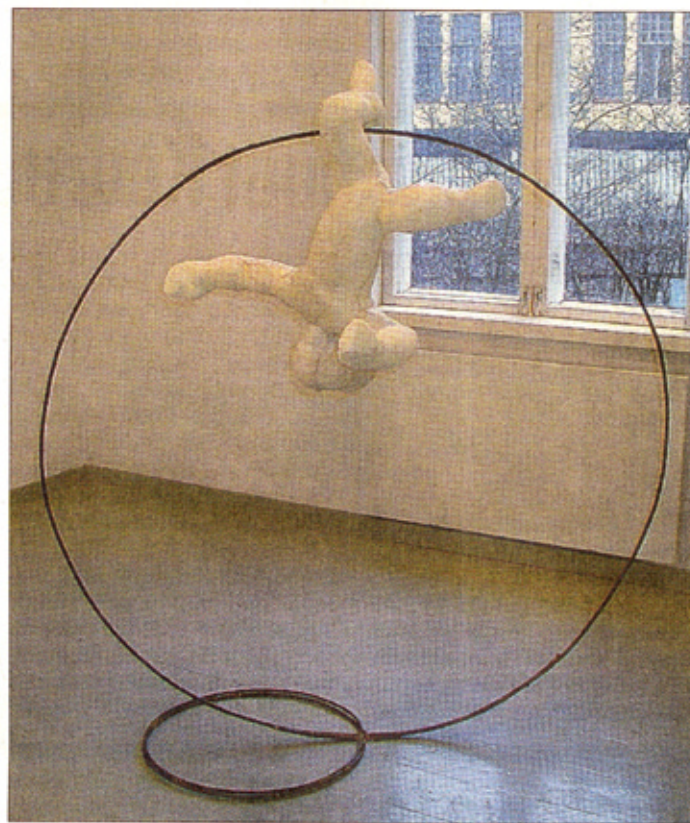
Kuopiolainen kuvanveistäjä **Jouni Airaksinen** (s.1962) on taiteessaan inhimillisyyden ytimessä. Ihmettely, syntymien, kasvu ja kuoleminen ovat perusta, jonka varaan hänen teoksensa rakentuvat. Muodon lähtökohtana toimii useimmiten ihminen, lähinnä mieshahmo.

Airaksisen tie kuvanveistäjäksi on käynyt maalausten ja piirustusten kautta. Kankaanpään taidekoulussa hän opiskeli maalausta, mutta piirtäminen on kulkenut rinnalla koko ajan. Valmistumisen jälkeen kotiseudulle palannut Airaksinen maalasi alkuun.

Halu irtautua maalaamisesta synnytti kuitenkin pian muoville tehdyt piirustukset. Värittömälle puutarhamuoville tehdyt piirustukset toimivat tilaan ripustettuina. Niihin tuli mukaan veistoksellisia elementtejä.

Vahvan perustan ihmisen kuvaamiseen Airaksinen sai taidekoulussa. Ihminen piirustusten aiheena oli myös irtiotta maalaamisesta, jossa muodot ja tila tehdään värin kautta. Figuuri oli Airaksiselle lähin konkreettinen liittymä kuvanveistoon.

Jouni Airaksiselle veistäminen tarkoittaa kolmiulotteisen tilan käyttöä ja esineitä siinä tilassa. Galleria Beckerin näyttelyssä Airaksinen onkin ottanut tilan oivallisesti haltuunsa. Hänen veistoksensa eivät tee sitä fyysisellä massallaan tai koolla, itse asiassa ne ovat lähinnä aineettomia, pyöröraudasta piirrettyjä ihmisfiguureja tai muita muotoja,

Jouni Airaksisen teos Muisti on tehty pyöröraudasta ja polyuretaanista. KUVA: TUIJA OLLIKAINEN

joihin on yhdistetty polyuretaanista veistettyjä vastaavia muotoja.

Materiaalina raskas rauta rakentaa aineettomalle kehysmuodon, olipa se sitten vartalo tai ympyrän kaari. Veistos on kaikkea sitä, mitä tämä muoto rajaa sisälleen ja ulkopuolelleen. Beckerin näyttelytilassa ei ole kuin kuusi veistosta, joista kaksi on seinillä ja yksi ilmassa. Kuitenkin tila on täysi, sinne ei olisi mahtunut enää yhtään teosta. Veistokset lomittuvat toisiinsa läpinäkyvyytensä ansiosta niin, että katsoja teoksia kierrellessään

tuntee olevansa osa teoksia. Pallo, vauvat, koirat tai päät polyuretaanista veistettyinä ja sinänsä läpinäkymättöminä ja massiivisina ovat kuin anekdootteja veistoksen kokonaisuudessa, alaviitteitä ja tiedon ytimiä.

Airaksinen on sanonut että olakseen hyvä, teoksessa on oltava jotain joka jää selitysten ulkopuolelle. Beckerin teoksia voi yrittää selittää monin eri tavoin, mutta tuskin mikään niistä on oikea. Nämä veistokset eivät selittämällä parane, ne täytyy itse kokea.

ELINA PURANEN